

rettere sagt, til dem, der vælge os herind. Det er kun en paa alle Punkter aldeles uberettiget Mistillid, som ligger bagved alle disse Fonds- og Postingspørgsmaal, og slet ikke Andet, men dette er jo en gammel Historie, som jeg før har omtalt saa tit, og som jeg derfor ikke ønsker at gjentage mere. Nu skulde denne Fremgangsmaade imidlertid dækkes, og saa stillebes der en Balance op. Nu er da Theatret altsaa blevet fri for Afdrag og Renter, og det har faaet den store Bygning, som har kostet dobbelt saa Meget, som den skulde koste. Denne Historie skal jeg nu ikke komme tilbage til, men blot sige, at først har den kostet Staten fire Gange saameget, som den skulde koste, og saa bagefter dobbelt saa Meget, og saa laavede vi det følgende Aar et Budget, der skulde balancere. Vi sagde ikke: Ministeren kan jo ikke bruge Mere end disse Penge til literært Arbejde, han kan ikke lade male flere Kulisser osv., saa Pengene maa slaa til. Det var ikke det, vi sagde, men vi sagde: Indtægter og Udgifter maa være lige store, og saa — sagde de Herrer — have vi Balance paa Budgettet. Men hvorledes bliver saa dette i Statsregnskabet? Ja, Statsrevisionens Beretning kommer jo tre Aar efter, og saa er der Ingen, som dømmer derom. Naar vi blot faaer Balance i Budgettet umiddelbart før Valgene, saa kunne vi gaa ud og sige: Der kunne I se, hele Theaterbudgettet, hvorefter vi give Ministeren det, han vil have, og Mere til, er prægtigt; det balancerer. Der staar det Tal, og der staar det Tal! Nu har det truffet sig saa heldig, at der ganske vist har været ret gode Aar for Theatret, og at den nuværende Chef har haft et vist Talent til at se sømmeligvis paa Pengene. Det er altsaa gaaet nogenlunde vel — om det er gaaet op eller ned, husker jeg ikke i Dieblirket, men det kommer heller ikke mig ved. Deraf se ærede Medlemmer jo, at vi virkelig have haft den mageløse Forstand, som hørte til, for at faae ansat disse Summer akkurat saaledes, som de staa her, men i 1877—78 have ikke vi været med til at sætte disse Summer ind enkeltvis paa de Betingelser, hvorpaa de da bleve satte ind, og vi ere saaledes ikke ansvarlige for at have denne Forstand. Vi behøve ikke at have den Forstand at kunne sige, at de ere rigtig afrundede — nu begynder det ærede Medlem (Brandes) maaste at forstaa, at han muligen er enig med os alligevel? Hvilken var altsaa vor Stilling? Det var den, at vi lode vore Venner løbe — det er ikke Ironi, naar jeg siger „vore Venner“, — deri indbefattet den ærede Ordfører, thi at den ærede Ordfører tog saa varmt paa os før, har jo ikke Noget at betyde; vi kende jo hans behagelige og let bevægelige Sind. Vi lode dem altsaa løbe og sagde til dem: Ja, der var rigtignok et enkelt Punkt isjor, hvor vi syntes, at I gif for vidt i den Henseende — men ellers lode vi dem have den Fornøielse at faae det til at balancere. Dette have vi gjort i

disse Aaringer, og det have vi atter gjort iaar. Jeg synes, at det er en ganske uskyldig Fornøielse, at vi hjælpe dem til at faae det til at balancere, men deri ligger ingenlunde den Forklaring, at vi skulde kunne paatage os enkeltvis at bedømme, om disse Summer ere rigtige eller ikke, saaledes som de ere ansatte. Derimod ligger der ganske vist det deri — deri giver jeg den høitæredede Minister Ret —, at det giver Opmuntring til en fornuftig Sparommelighed med Hensyn til Theaterstyrelsen. Vi forlange aldrig Andet end en fornuftig Sparommelighed. Den ærede Ordfører ønskede ogsaa — det lagde jeg Mærke til — beriggennem og navnlig ved Forslaget under Nr. 56, naar det kom til Tillægsbevilling, at faae Leilighed til at komme til at drøfte, om der ved Theatret var blevet antaget et eller andet Arbejde, som han ikke syntes om. Han har altsaa ønsket at faae Summen sat ned, for at faae Ret til — og denne Ret negter jeg ham ikke — at kritisere samtlige Professor Molbechs Domme og Recensioner over antagne eller ikke antagne Theaterstykker. Vi høre nu af den ærede Ordfører, at det er Baghensigten demed. Det have vi ikke Noget imod; den Fornøielse kan han ogsaa faae. Jeg vilde ønske, at vi ogsaa kunde faae det Spørgsmaal med op i vor Politikk, om vi skulle have denne Folkethingscensur indført med Hensyn til vore kunstneriske Arbejder eller ikke. Det ærede Medlem for Langeland (Brandes) vil altsaa forstaa: Vi forlange fornuftig Sparommelighed; er det væsentlige overstredet, saa vil Ministeren forlange Tillægsbevilling, er Overstyrelsen ikke væsentlig, saa vil han lade Statsrevisionen afgjøre det, og selvsølgelig, er der et eller andet Stykke indenfor den Ramme, som er fastslaaet, som der er Spørgsmaal om at antage ved Nationaltheatret og offere noget paa, saa jugerer han gennem sin Administration, om man kan faae det betalt ved forøget Indtægt eller ikke; det er ikke salbet noget Mennekte ind at ville være Over- Theaterchef paa den Maade. Naar det ærede Medlem er gaaet ud fra en anden Betragtning, har han ialtsald misforstaaet Stillingen fra sine Venners Side; det er en vis Godmodighed af os, at vi staa her paa den Maade, men vi forsvare ikke i Enkeltighederne denne Stilling. Imidlertid er der et Punkt, hvor jeg ikke er enig med det ærede Medlem. Det ærede Medlem sagde gjentagne Gange, at Finantsudvalget havde ingen Mening om det. Hertil vil jeg tillade mig at sige, at Et er det at tænke saa ugudeligt, men at sige det, og at tvivle om Finantsudvalgets Uvidenhed, det er for et saa nyt Medlem som det ærede Medlem en parlamentarisk Forbrydelse, og jeg for mit Vedkommende tænkte: Det skal han have tilbage igjen! Nu ser jeg imidlertid ved at læse hans Foredrag, at det ikke er saa slemt, som det lød for mig; thi han siger, at Finantsudvalget har ikke nogen Mening om, hvilket Stykke